

Poněvadž však není ani vlastníci této veřejné řeky, aniž jest po zákonu povolána tento veřejný statek zastupovati, bylo kromě toho tuto část stížnosti odmítnouti i z nedostatku legitimace.

V. Konečně stížnost namítá, že nález místodržitelství ohledně užívání vody na třetí turbínu a obmezení elektrárenského podniku stěžovatelčina tímto nálezem nemůže býti základem nového povolení k užívání vody, dokud odvolání stěžovatelčino z tohoto nálezu není pořadem instancí vyřízeno.

Stížnost neuvádí, jde-li o původní nález ze dne 29. března 1913 č. 7—371/9 ai 1912, či o nový nález ze dne 7. srpna 1917 č. 7—245/2 ai 1917, který tu již byl, když žalovaný úřad dne 8. listopadu 1917 vydával rozhodnutí, jež se touto stížností v odpor běře.

To však je jasno, že tato část stížnosti čelí proti odst. II. B a odst. 4 nálezu ze dne 18. března 1915, kterým místodržitelství »opakovalo, pokud se dotýče obnovilo« oprávnění zakládaného vodního družstva k využívání množství vody nad 13 m³ za vteř. (v zimě nad 18 m³ za vteř.) k cíli povodňování a navlhčování pozemků, a s tím spojené omezení elektrárenského podniku stěžovatelčina. Čelí tedy proti nálezu prvému, jenž v tom směru zůstal naříkaným rozhodnutím nedotčen. Přes to, že konsens ze dne 29. března 1913 byl jiným rozhodnutím žalovaného úřadu zrušen, má přec převzetí části jeho obsahu do jiného konsensu, o nějž tu jediné jde, povahu nového vlastního výroku vodoprávního úřadu, jímž vysloveno, že ona omezení, která shledal úřad prvním nálezem za nutná pro podnik stěžující si obce, shledává důvodnými jako oprávnění spojená s melioračním podnikem v tomto řízení schváleným. Jinými slovy převzetí tohoto obsahu má ráz konstitutivní.

Ježto však stížnost proti tomuto věcnému obsahu nového konsensu zcela žádných stížných bodů neuvádí, bylo jí v tom směru zamítnouti jako nepřípustnou (§ 18 zák. o správním soudě).

Č. 328.

Řízení před nejvyšším správním soudem: * Přezkoumání důkazů provedených v administrativním řízení nejvyšším správním soudem je vzhledem k ustanovení § 6, odst. 2 zák. o správ. soudu z 22. října 1875 č. 36 ř. z. ex 1876 omezeno na konstatování, zda přijatá skutková podstata není v rozporu se spisy, je-li řízení úplné a nebyly-li porušeny podstatné formy řízení; přezkoumávatí hodnocení důkazů co do jejich věrohodnosti a významu nejvyšší správ. soud vzhledem k předpisu odst. 1 cit. § 6 nemůže.

(Nález ze dne 11. února 1920 č. 1017.)

Věc: František Kraus v Poříčí proti zemskému správnímu výboru v Praze o pronájem společenstevní honitby.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Honební výbor v Poříčí usnesl se dne 6. července 1918, pronajmouti tamní společenstevní honitbu na období 1918—1924 »offert-

ním řízením.« V určené lhůtě došla tolika jediná nabídka Josefa Kotna na 65 K, jemuž také honitba byla pronajata. Naříkaným rozhodnutím byl tento pronájem potvrzen. Zemský správní výbor na základě jednacíh spisů, zejména opětného prohlášení starosty honebního výboru Jana Machka vzal za prokázáno, že sporný pronájem byl v obci řádně uveřejněn a že došla v čas tolika jediná nabídka Josefa Kotna. Ježto tento nájemce převzal i ručení za škody způsobené zvěří a tolika dva členové honebního společenstva s pronájmem tím nebyli srozuměni, neshledal zemský správní výbor dostatečných důvodů, pro které by nájem měl býti zrušen, zejména když se jedná dle názoru honebního výboru o osvědčeného a spolehlivého nájemce.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Stížnost namítá v podstatě neúplnost řízení, ježto prý nebyly provedeny žádné důkazy o tom, že zamýšlený pronájem veřejně byl vyhlášen. Výtka tato jest bez podstaty. Stěžovatel v administrativním řízení po stránce nyní sporné uvedl tolika povšechně, že vyhlášku o usnesené dražbě honitby sám ani neviděl ani o ní nevěděl. Úřady provedly na základě této výtky šetření, v němž starosta honebního výboru Jan Machek opětně prohlásil, že usnesení honebního výboru ze 6. července 1918 o pronájmu honitby ofertním řízením bylo dne 7. července veřejně vyhlášeno písemnou vyhláškou, jmenoval osoby, které vyhlášku na obvyklém místě připevňovaly, a svědky, kteří ji tam četli, prohlášení jeho bylo pak potvrzeno jak členy honebního výboru, tak i starostou obce. Tím byl zjednan zcela bezvadný, a dostatečný podklad, aby žalovaný úřad mohl posouditi, zda veřejná vyhláška o sporném pronájmu skutečně se stala. Výtka neúplnosti provedeného řízení důkazního je tedy bezdůvodna. Rozpor se spisy nebo porušení podstatných forem správního řízení stěžovatel nevytýká. Namítá-li pak stížnost dále, že výpověď starosty honebního výboru Jana Machka nelze dáti víry, poněvadž je proti stěžovateli zaujat, a žádá-li tedy, aby nejvyšší správní soud přezkoumal hodnocení důkazů provedené žalovaným úřadem, dlužno poukázati na to, že dle § 6, odst. 1 zák. o správním soudě skutkovou podstatou, kterou administrativní úřad na základě bezvadně provedeného řízení přijal za pravou, nejvyšší správní soud je vázán a hodnocení provedených důkazů žalovaným úřadem, když nebylo shledáno žádné ze závad uvedených v odst. 2 cit. § 6, musí tedy svému rozhodnutí položit za základ.

Č. 329.

Zabírání bytů: * Nemůže-li místnost obchodní přechodně býti používána jen pro překážku, jejíž odstranění neleží v moci majitele místnosti, nelze ji pokládati za nepoužívanou ve smyslu § 1 č. 7, vztahně § 6 č. 7 nař. o zabír. bytů z 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n.

(Nález ze dne 16. února 1920 č. 1100.)

Věc: Jakub Fürth v Benešově proti okresní správě politické v Benešově o zabránění místností.